

Suu: «L'amor és el motor que em fa escriure les cançons»

La barcelonina ens parla del nou disc 'Ventura'

Suu | Michal Novak

p.p1 {margin: 0.0px 0.0px 0.0px 0.0px; text-align: center; font: 13.5px Platform}
span.s1 {letter-spacing: 0.4px}

Cantant prodigi, amb 18 anys la *instagramer* Susana Ventura ?**Suu**' -coneguda com a *#tontaca13*- va irrompre a escena amb *Natural* (Halley Records, 2018), un disc que ballava al ritme del mestissatge banyat amb dolces gotes de pop d'autora. Considerada artista revelació de l'any, la bandautora barcelonina ha aconseguit fer-se un espai propi gràcies a les seves cançons i la seva personalitat. Un parell d'anys després reapareix amb un segon treball igual de valent, *Ventura* (Halley Records, 2020), on evidencia el talent amb un conjunt de cançons que són armes de seducció massiva.

El teu segon disc, *Ventura*, podria ser un recull de grans èxits!

Gràcies, encara no en soc conscient [Riu]. De fet, no seré conscient del disc que he gravat fins que vegi que la gent se l'ha escoltat. Això sí, tot i que està malament que ho digui, les cançons del nou treball m'agraden i molt.

Qui va poder escoltar-lo abans que sortís?

A l'estudi cada dia hi venia gent diferent. Van passar-hi els amics, va venir el meu pare... Va ser guai perquè a cadascú li agradava una cançó diferent. No n'hi havia cap de predilecta, i això és molt xulo. El drama és quan graves un munt de cançons i a tothom li agrada la matexia. Mola fer *hits*, així, en plural. Per això estic tan contenta, perquè entre les poques persones que han escoltat el disc, cadascuna s'ha quedat amb una de diferent. Hi ha poques coincidències. I això és superpositiu.

Encara no han passat dos anys des que vas presentar el primer disc, *Natural*, i aquí et tenim de nou. Tot està anant molt de pressa!

A mi no m'ho sembla gens, jo estaria publicant cançons noves cada setmana, el que passa és que no puc perquè el ritme de la indústria discogràfica és un altre. Tampoc podria estar gravant cada setmana a l'estudi, no seria gens bo físicament ni mentalment, però si pogués ho faria: publicaria música nova cada setmana o, a tot trigar, cada mes.

Et sents identificada encara amb les cançons que vas escriure als 14 anys?

Quan escolto *Natural* algunes de les lletres em fan riure. En aquell moment, evidentment, sí que m'hi sentia identificada, però ara amb algunes gens. Per exemple, "Lligar no és lo teu", que va ser el *hit*, em fa riure. La lletra ha passat a una altra dimensió. Abans era la meva preferida i la volia cantar a totes hores. Ara penso que és una història que ja se la sap tothom. Així i tot, no en reneço.

Quin és el primer tema que vas escriure per a aquest disc?

És una cançó titulada "Tant de bo". La vaig escriure durant la gira, quan estava molt enamorada d'un noi.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=x3a3MYOXDaQ>

No hi hauria cançons pop sense tantes històries de cors trencats.

Sempre em moc molt per emocions, especialment per l'amor a les parelles que he tingut, als amics, a la família... L'amor és el motor que em fa escriure les cançons.

I les emocions són la benzina?

O posar-hi molt de morro! Amb poca vergonya es poden fer moltes coses. El fet és que amb aquest tema en particular tenia una tornada al cap. Una nit quan vam arribar al lloc on actuàvem vaig demanar la guitarra al nostre guitarrista. Vaig tocar aquella tornada i a tothom li va agradar molt. Musicalment és un tema molt tranquil i la lletra és de les que més em molen del disc, perquè, tot i que prefereixo jugar amb les metàfores, aquesta és molt clara i directa. Tot el disc, de fet, es va inspirar durant la gira. La majoria de cançons van sorgir a la *furgo*.

Sí que, havent-lo gestat i gravat en un període de temps relativament curt, aquest nou disc té més cohesió musical que el primer.

Treballar amb **Carlos Sadness** de productor ha fet que el disc adquireixi una sonoritat molt concreta. Les guitarres elèctriques han pres una major protagonisme i també hi ha moltes més bases electròniques.

I amb les lletres, hi ha algun fil conductor?

No ho sé. Hi ha paraules i expressions que són molt meves, però no sé si hi ha una temàtica concreta. No crec que hi hagi un sol concepte rere el disc. Hauria estat bé perquè m'agraden els discos que tenen un idea al darrere, i que expliquen una història.

Com per exemple?

Sense anar gaire lluny, *El mal querer* (Sony, 2018), de **Rosalía**. S'ha dit de tot sobre aquest disc, però em flipa. Quan l'escolto és com si veiés una pel·lícula. No sé què li donen per esmorzar a casa seva, però aquesta tia és espectacular. I com ella, **Billie Eilish**.

Suu Foto: Michal Novak

Com va ser la relació amb Carlos Sadness?

Em sento molt afortunada d'haver pogut treballar amb gent tan brillant com ell o el seu guitarrista, **Jordi Bastida**. Sento com si tingués una flor al cul [Riu], perquè estic gaudint molt del procés.

El disc, certament, representa un gran salt en la teva sonoritat com a artista.

Fins ara estava acostumada a fer els temes a guitarra i veu, portar-los al local i desenvolupar-los amb la banda. Tal com vaig fer *Natural*. En canvi, amb aquest segon disc tot ha estat molt diferent.

En quin sentit?

He descobert que hi ha moltes altres maneres de treballar amb les cançons. De fet, infinites. He après moltíssim durant el procés de gravació. El **Carlos** ha tingut via lliure per fer el que ha volgut, perquè volia que també gaudís fent el disc.

T'has proposat arribar a un públic més ampli amb aquest nou disc?

Sí, la veritat és que amb el segon disc m'he proposat intentar sortir de Catalunya i arribar més enllà. Amb el primer treball vaig actuar a Bilbao, Pamplona, València i Madrid. Ara m'agradaria poder portar les noves cançons a molts altres indrets de la geografia estatal.

Per això al disc hi ha més cançons en castellà que en català?

Sí, però si no aconsegueixo arribar més enllà, tampoc no passaria res. L'èxit pot ser relatiu. M'agradaria anar més amunt, però si no passa, seguiré gaudint igualment de la meua carrera aquí a Catalunya.

T'ha passat mai de tocar per a tres persones?

Clar, però si deixes la pell amb les cançons també t'ho pots passar molt bé. Per molt que omplis estadis també pot passar que un dia vagis a tocar a una sala i que només hi apareguin cinquanta persones. Has de valorar el teu paper a l'escenari. Em sento més còmoda fent les

cançons davant cent persones que no per a deu mil. Gaudeixo dels bolos de petit format.

Quin va ser el primer concert on et vas adonar que el somni començava a ser real?

Va ser la presentació de *Natural* a la sala Apolo de Barcelona. Feia tretze dies que havia sortit el disc i la gent ja se sabia les cançons. Vaig acabar amb llàgrimes als ulls.

L'entrevista sencera la trobaràs al número de gener (298) de la revista d'Enderrock.